

Keresztelő Szent János vértanúsága

Bevezetés

Ezen a napon arra emlékezünk, hogy Heródes Antipasz lefejeztette Jánost Kr. u. 29-ben, Szalóme táncáért. Mint ismeretes, Heródes együtt élt testvére feleségével, Heródiással, aki elszökött Rómából férjétől, hogy a király, Heródes mellett fényben, pompában élhessen. Lánya a már kissé kapatos vendégsereg előtt táncával mindenkit elbűvölt. Az alkoholmámorban tetszelgő király bármit hajlandó volt jutalmul adni a lánynak táncáért. Az anyja tanácsára János fejét kérte. Megkapta. Ü (Mk 6, 21-28)

Keleten már az 5. században megülték ezt az ünnepet. Valószínűleg ezen a napon volt a szamariai Sebasztében Szent János templomának a búcsú napja. A magyar hagyomány a mohácsi vész napjával összekapcsolva emlékezik „Nyaka-vágó János” ünnepére. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, hogy méltóképpen ünnepelhessünk.

Elmélkedés. Mk 6,17-29

Tudjuk, hogy Keresztelő Szent János a Megváltó előfutára megtérést és bűnbánatot hirdetett a hozzá seregülő népnek a Jordán folyó partján. Ennek híre, sőt az ő személyes megtérésére történő felszólítás eljutott Heródes Antipaszhoz is. Mint ismeretes, Heródes együtt élt testvére feleségével, Heródiással, aki elszökött Rómából törvényes férjétől, hogy a negyedes fejedeleme, a király mellett fényben, pompában élhessen.

Heródes a bűnbánatot hirdető Jánoshoz térben igen közel, Jerikóban élt, melyet apja téli szállásul újra fölépíttetett. A próféta szózata alól azonban ő sem tudta kivonni magát. Az, hogy Heródes vétkét János oly bátran megnevezte, elfogatásához vezetett. Amint a zsidó történetíró, Josephus Flavius tudósít minket, Mahérusz várába zárták, a Holt-tengertől keletre, ahol Heródesnek pompás palotája volt. Tulajdonképpen nem is ő, hanem felesége, Heródiás érezte sérelmesnek bűnös viszonyuk nyilvánosság előtti elítélését. Csak az alkalmat várta, hogy a kellemetlen erkölcsbíró végleg eltessen az útból. Megtalálta a módját, hogy mostohalányának, Szalóménak tánca révén egy nagy ünnep boros hangulatában csapdába ejtse a kéjsóvár vénembert, és szörnyűséges ajándékot követeljen tőle: a rab János fejét (Mk 6,17-- 29).

Aktualizáljuk az eseményt, és vonjunk le belőle magunk számára tanulságokat.

Ha vannak olyan Keresztelő Szent Jánoshoz hasonló emberek a környezetünkben, akik jóakarattal, s javunkat akarva, hibáinkra, vétkeinkre mernek figyelmeztetni minket, fogadjuk őket áldásként – ha sokszor nehéz is! Meg nem hallgatásukkal, elhallgattatásukkal csak a lelkiismeretünket próbáljuk altatni. Látszólag nekik ártunk – mint ahogy Heródes is megkötöztette a börtönben Keresztelő Jánost, aztán pedig lefejeztette –, de valójában a saját lelkiismeretünket altatjuk el, magunknak ártunk, megmaradunk bűneinkben, és lelkünk kietlen pusztasággá válik. De a pusztában kiáltó szó nem hal el végleg. Állandóan hangzik felénk: Készítsétek az Úr útját!

F. F.